

Титани горної землі

Драматична поема

Відбувся на Україні. 1941 рік.

Стороженко:

Безкарними вбивство лиш таке вважаю,
коли, себе боронячи, вбивають,
як це, скажім, буває на війні.
Але щоб мирних; та ще немовляток...
Ні, сину! Ні! Цього не може бути.
Не в сні і повірити в таке.

Матвії:

Не знаю, таку. Сам того не бачив,
але не вірити підстав не маю.
І пах мене пройшов до кісток —
Не з того пах, що чинається убивства,
а що таке настало бошевіль.
Подумає: народ утратив розум —
увесь народ німецький одурів.
І коли дійшло до вбивства немовляток —
що безумству певно мені не буде.

Стороженко:

Матвіє кашеш ти. Коли це правда —
кінець вєвому тивому на землі.

Матвії:

В гім: біда, що все це правда, гаю.
Але чекайте. Світу не кінець.
Знайшли мусить дії пророчів!
Я і зараз бачу, як в душі моїй,
немов лавина в країні вулкана,
великий гнів кипіти починав.
Мені вже і зараз хочеться сказати:
Одясь, народе заздрісний, неситий —
біду накликаєш на дітей своїх!

Стороженко:

Орж і я кажу: безкарним вбивство
вважається лише на полі бою.
і все це німці добре розуміють.
Тому і не стануть мирних убивати,
хоча б тому, що керу побояться.

Матвії:

Воно, звігаймо, так і мусить бути,
щоб стримував розвійника закон.
Але чимось вигадали ось що:
людина — тільки німець. Всі ж інші
народи — це недолудки, колахи.
і нищать їх не тільки не злочинно,
а, навпаки, — чуманно, благородно.

Стороженко:

О, так! О, так! Це справді Божевіль.
Там ще таке велике, немовірне...

Увіходить Катерина?

7
Катерина:

(до Матвія)

Матвію, вижди. Там пишуть до тебе.

Матвію:

(до батька)

Я зараз, тату... (Виходить)

Стороженко

(сам)

Світ мені загинув!
Що діється — нічого не збагну!
Торона люд в кривавім океані,
або ти в димі іржогому задихнешся...

Увійде Матвію, Катерина. З ними —
скупна мати.

Матвію:

Дівістка, тату! Завтра в Військомає
А там — в частину
Стороженко!

Ось вона! Прийшла
Сумна, тривожна і радісна хвилинка.
Не стану ти я на завтра відкладати
А в цей ^{те} важкий час тебе благословляю.

Мені цей час голує легким здатсь.
Толем і слам, і мукам, і водам
прощальний промінь сонце послав...
Ті ось, як день приходить після ночі,
Так ти до нас повернешся, мій синку.
Але я знаю: завтра зійде сонце!
Звернешся у свій перемог.
Несмі тебе буде так!

Матвії:

Спасибі, тату! (щільно батька)

Маги: (крізь плач)

~~Моя мати керуватиме мною~~
А я обриваю молитву богу,
Щоб там гад не кидало здоров'я...
(оволоділа собою)
Мурманськ швидко! Мурманськ на війні
Для кожного кадриця охорона...
У чім тобі нас благословення.

Матвії:

Спасибі, мама!

(щільно матір)